

O škrábku Puchovi

101

Byl jednou jeden hustý, tmavý les, ve kterém žil již mnohokrát starý velký škrátek. Jmenoval se Stromýpuch.

Krásná děti v nedaleké vesce učitel ráč chočil do lesa se nosmi, protože by se jim mohlo stát něco důležitého, kdyby je velký škrátek chytil. Avšak ráčnyj mají kluk přece nechtel jen domov a brat si s dětmi, má rád dobročinný a co je větší dobročinný, než jít do tmavého lesa a najít chaloupku velkého škrábka.

Pucho se jednou večera malý floník rozhodl, že odejde z domova po večeru a zamíří přímo ke starému dubu, kde velký Stromýpuch bydlel ve svém škrátek domku. Když maminka dala floníka do postýlky a zavála na sebou dveře, floník vyskočil z postýlky a rychle ohněm na chodník.

Už byla velká tma a proto není divné, že se v hustém lese buď ztratil. A nebyl by to škrátek Puch kdyby hned nenasledl dětský pláč a nářek. Vylezl z chaloupky a viděl jak pod velkým dubem sedí malý chlapec a slzičky mu padají do dlaní. Škrátek k němu přiskočil a s velkým křikem omotal kloučka silným provazem.

Malý floník byl ale chytrý a proto se škrátek nezalekl. Když ho Stromýpuch odnášel do chabice, malý floník ho kousl do dlouhého ucha, až se škrátek obrátil a chytil se za bolavé ucho. V tu chvíli floník utekl, co mu nohy stačily. A škrátek nechal daleko na sebou.

Od té doby floník nikdy neublíbal z postýlky a ještě v lese říje pořád škrátek Puch možná ještě teď se dívá na bolavé ucho.

